

Sok furcsaságot meséltek a felnőttek.
Például, a világkormányról, és arról,
hogy plasztiklapokkal fizetnek majd
az emberek.

Időnként szórólapokat szedtem ki a postaládából,
amik azt állították, hogy Isten teremtette a világot.
Én erről semmit nem tudtam, csak éltem a magam
életét.

Azt a lakást már mások lakják, én csak a lakbérért
megyek.

„Láttam nemzedékem legjobb elméit” a hatalom és
a pénz megszállottjaként.

Fogadásokon politikusokkal inni, utána parkokban,
buszmegállóban aludni.

Korrupciófőszervezőket saját zsebükbe tömni,
kitüntetésekkel átvenni.

Még szerencse, hogy nem lettem igazgató,
sem főszervező, így nem tartozom senkinek
semmivel.

Nyelvem alá teszem Isten nevét, mint Démoszthenész
a kavicsot.

Darányi Sándor

UTÁNAD AZ ÖZÖNVÍZ

Miért ne segítenék rajtad, te szegény?
Elég baj az neked, hogy megszületél!
Apád urad volt, kényúr, zabigyereket,
távolról figyelt csak, nehogy kiderüljön
tette, de körülbástyázott kötelességgel,
a te hibáddá téve, ha vétesz, a következményeivel
együtt. Csak azt ígérd meg, hogy nem szaporodsz,
s én elringatlak, átsegítelek
a nehezén, utánad az özönvíz.

Az élet a közhelyek rémuralma.
Egyetlen műve az, hogy fennmarad,
s ezt teljesítménynek állítja be,
mint hamis arányokat kontrapozttal.
Ne félj tehát: semmid nem sikerülhet,
úgysem bírod ki, nem kell osztanod

öntelt, vak és közönyös társaságát!
 Különben is, mint idegent, kivet,
 mert nála többet ismersz, láttad is már
 azt, ami nincs, nem esel hasra tőle,
 mikor tavasszal, ezeréves díva,
 rákezd újra a Hajmási Pétert...
 S még ezt dicsérd? Nincs ruha a királyon,
 s leleplezéstől tart, ki megteszi,
 tapsol és ájuldozik a tömeggel!
 Ne több mindent – kevesebb semmit végre.

RAYMAN KATALIN HAGYATÉKÁBÓL

A vastag gyapjúszövet lassan szívta magába a vizet, a holttest elvesztette kezdősebességét, amellyel elrúgták a parttól, a véres arc lefelé fordult, és egyre mélyebbre merült, a karok ernyedten csüggtek alá, a Duna megszokta és megszerette új zsákmányát, elsimította körülötte fodrait, ringató karjába vette a tetemet, és végérvényes vonzalommal magához ölelte.

A motor rövid berregéssel begyulladt, az autó ellódult a parttól, kikerült néhány pocsolót, és keresztülbuckázott kisebb dombokon. Félig elsötétített két szeme csak a közvetlen előtte lévő tárgyakat világította meg, s mint az idő, úgy rohant a homályos múltból a ködös jövő felé. Lámpája, melynek fénye a jelen állhatatlanságával siklott végig az úton, az egymás után következő jelenek végtelen sorozatával folyamatosan fagyasztotta a jövőt, és kiterítette a kerekek alá, amelyek legyűrték és maguk alá gyömöszölték a múltba. Iszákos nagyapák maradtak mögötte, és szorgalmas nagyanyák, szadista unokaöcsök, akik kitépdesték a cserebogarak szárnyait, és apák, akik idő előtt elhullottak a világháborúban, eszelős nagynénik és tüdőbajos anyák, akik halálra görnyedtek a textilgyárak szövőszékei előtt. Nehéz külvárosi fiatalság maradt mögötte, félbemaradt egyetemi tanulmányok, sok rossz cigarettá és koraérett szerelmek.

A holttest lassan stüllyedt, és az autó vadul rohant a homályos múltból a ködös jövő felé; a pártház felé, a gulyásvacsora felé, a részegség, szerelem és alvás felé, új zsákmányok és új áldozatok felé. És száguldott a távolabbi jövő felé, ahol az idők méhében különböző sorsok érlelődtek a gyilkosok számára. A hármas út egyik végén egy bányász ásított, és a fekete bajuszú sofőr mindennapi arcával és érzéketlen lelkiismeretével fel nem ismerve és meg nem büntetve örökre felolvadt a jelentéktelenek szürke tömegében. A másik út végén egy hadifogolytábor szöges drótkerítése meredezett a nyomozóosztály parancsnoka felé, éhezés és szomjúság, kelések, viszketés, cigarettahiány és végül a vérhas állati és megalázó szenvedései.

És a harmadik úton a rohanó autó a ködös jövő felé vitte a gyilkost, aki tányérsapkájában és remek pilótaköpenyében, vadonatúj bilgericsizmával a lábán, enyhén undorodva dőlt hátra az ülésen, vérfoltos öklét az ülés huzatába törölte, kielégült volt, és